

Organisationerne har faaet Forhandlingsret paa Grundlag af en Skrivelse fra Ministeriet, hvori det forlanges, at de skal foretage en Forandring i deres Love. En saadan Forandring er vedtaget paa Kongressen i Fjor, saaledes at Ministeriets Forlangende er opfyldt. Det siges, at der i deres Vedtægter er Bestemmelser om, at de kan yde Bidrag til forskellige Formaal, og det, mener „Samvirket“, er en af Grundene til, at de ikke kan gaa ind under disse Organisationer. Det forekommer mig at være forunderligt, om vi her skulde bestemme, at en privat Forening ikke maatte bruge sine Penge, som den selv vil. Vi bør ikke gaa med dertil, og jeg tror heller ikke, det vil kunne nytte noget. Jeg skal ikke sige mere om den Ting, for Øjeblikket i hvert Fald. Jeg havde Lyst til at sige mere, men skal undlade det, fordi det er saa sent, som det er.

Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere har andraget om, at der maa blive indført tvungen Voldgift til Afgørelse af Arbejdskonflikter. Det kan ikke ses af Indstillingen, at der kun menes Arbejdskonflikter i koncessionshavende Virksomheder. Jeg glæder mig imidlertid over, at det kun er dem, der menes, men jeg skal paa egne og Partifællers Vegne sige, at det vilde være urimeligt nu at indføre tvungen Voldgift i noget som helst Forhold, da baade Arbejdsgivere og Arbejdere gentagne Gange har udtalt sig derimod, ikke alene for saa vidt angaar de private Virksomheder, men ogsaa for saa vidt angaar koncessionshavende Virksomheder. Jeg tror, at det Grundlag, hvorpaa Forhandlingerne om og Løsningerne af Arbejdsspørgsmaal hviler nu, med den legale Forligsmand som Baggrund, er det bedste, og det skal Staten ikke gribe forstyrrende ind i. Derfor vil vi ikke stemme for denne Indstilling.

Under Nr. 10 i Betænkningen findes et Andragende fra det lollandske Arbejdsmandsforbund om, at det ved Lov maa blive paabudt Roedyrkerne ved offentlig Bekendtgørelse i de stedlige Blade at udbyde Roearbejdet, og først naar dette var sket, skulde de kunne indkalde fremmed Arbejdskraft. Andragerne siger, at der nu paa Lolland gaar utallige Arbejdsmænd ledige samtidig med, at der indføres en meget stor Del Arbejdskraft fra Ulandet. De mener, at de som Landets Børn har større Ret til at faa dette Arbejde, som de er villige til at overtage. Om nu Be-

kendtgørelse skulde være den rigtige Form, skal jeg ikke sige noget om. Jeg mener, og det vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, at man kunde gøre et Forsøg paa, om den nylig vedtagne Arbejdsanvisningslov ikke kunde bruges paa dette Omraade. Den vilde i saa Fald komme til at gøre ikke saa lidt Gavn. Andragendet kunde for øvrigt meget godt tage Sigte paa mange flere end de lollandske Arbejdere, thi Forholdet er i Virkeligheden det, at der rundt om i Landet gaar mange Arbejdere ledige paa Grund af Polakindførselen. Jeg skal altsaa henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage villigt paa denne Indstilling og anbefaler Tinget at stemme derfor.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Thomas Larsen*): De af Indstillingerne, som vedrører Ministeriet for offentlige Arbejder, angaar Andragenderne under Nr. 3 og 9 i Betænkningen, hvor forskellige Foreninger af Tjenestemænd ved Statsbanerne andrager om, at der maa blive foretaget Ændringer i Forhandlingsreglerne. I den korte Tid, der er til Raadighed, er det mig ikke muligt at komme ind paa dette Spørgsmaal i dets Helhed. Jeg vilde ellers have sat overordentlig Pris paa ved denne Lejlighed at have kunnet gøre udførligt Rede for hele denne Sag, fordi jeg tror, at dette høje Ting ikke er fuldt klar over disse Forhold, da det er Forhold, som ligger noget udenfor det, som Tinget daglig beskæftiger sig med, og fordi de er af en noget indviklet Karakter. Jeg kan imidlertid nu kun faa Lejlighed til at gøre nogle faa Bemærkninger. Med Hensyn til disse Foreninger, der har dannet sig under Navn af „Samvirket“, og som søger at faa samme Forhandlingsret som de to store Etatsorganisationer, er Forholdet dette, at Ministeriet ikke har kunnet imødekomme disse Foreningers Ønske i saa Henseende, fordi de ikke repræsenterer alle Kategorier indenfor Jernbaneanstalten i Modsætning til de to andre store Organisationer. Rent teknisk vilde det være umuligt for Ministeriet samtidig at forhandle angaaende de samme Kategoriers Arbejds- og Lønforhold baade med de store Etatsorganisationer og med en Mængde forskellige Særorganisationer. Det vilde være imod det, som har været Meningen med Forhandlingsregelen, nemlig at samle Forhandlingerne, saaledes at det blev mere enkelt baade for Foreningerne og for Administrationen at føre disse. Ministeriet